

Lepo pozdravljeni sonarodnjaki in sonarodnjakinje,
in najlepša hvala za dobrodošlico!

Zelo me veseli, da sem tukaj z vami v Belgiji in da skupaj ohranjamo našo slovensko identiteto! Pred kratkim smo v Belgiji, točneje v Bruslju, otvorili belgijsko konferenco Svetovnega Slovenskega Kongresa, ki ima kot najpomembnejši cilj povezovati Slovence po svetu z domovino.

Tukaj v Belgiji živite Slovenci že mnogo generacij, in prišli ste iz gospodarskih in političnih razlogov. Kot je v navadi reči "s trebuhom za kruhom". Življenje izseljencev daleč od domačih krajev na začetku prav gotovo ni bilo lahko in domotožje močno, zato ste se odločili ustanoviti Slovensko katoliško pevsko in kulturno društvo A. M. Slomšek, za katerega smo vam zelo hvaležni.

Še danes živi večina Slovencev, ali njihovih potomcev, v rudarski pokrajini Limburg (Maasmechelen in Genk), kamor ste se priselili med leti 1923-29 in kjer ste tudi najbolj povezani med seboj. Od leta 2004 nas je tudi v Bruslju lepa skupnost, kamor smo se preselili predvsem za službe na evropskih institucijah in v evropskem mehurčku.

Poimenovanje po A. M. Slomšku ni naključno: mariborski škof, pisatelj, pesnik in kulturni delavec, si je prizadeval za ohranjanje slovenščine z motom: "ne prijemaj za orožje. Naj vsak narod gradi svojo kulturo in naj bo za druge vzor plemenitosti".

Naj vam predstavim tudi svojo zgodbo : tudi jaz sem Slovenka, ki ni zrasla v matici, a v slovenski manjšini v Italiji.

Moje življenje je imelo prelomnico; do devetnajstega leta starosti sem živela v vasici v okolici Gorice med vinskimi griči in raznovrstnimi sadovnjaki v objemu Goriških Brd. Zemlja in njeni sadovi so bili tesno vtkani v moje otroštvo in večeri, ko je sonce zahajalo in ko so utihnili traktorji, so bili kot slike iz Gradnikovih pesmi. Utrujeni kmet je sedel z Bogom ob večerji in na nebu so se prižigale zvezde kot svetilke. Moja mladost znotraj slovenske manjšine v Italiji je bila preprosta, nekoliko enolična, zamejena v doživeta praznovanja verskih in kulturno-zgodovinskih dogodkov. Ohranjanje slovenske identitete in narodne tradicije je bil najpomembnejši del njihove vsebine.

Leta 2016 sem se službeno preselila v Bruselj. Predvsem na evropskih institucijah, v tako imenovanem evropskem mehurčku, je Slovenija vsem znana, in ljudje so navajeni poslušati take in drugačne razlage osebnih življenjskih zgodb. V Bruslju mi je najlažje shajati s slovensko narodno identiteto. Koščki slovenstva so v Bruslju vidni, kot na primer znameniti kipec Mannekena Pisa oblečen v slovensko narodno nošo ob slovenskem dnevu državnosti, ali spomenik z Zdravljico v osrčju Bruslja.

Biti Slovenka v inozemstvu prinaša veliko odprtih vprašanj: kako ohranjati pristen odnos s slovenstvom? Kako ohranjati slovenščino, ki je tako majhna in posebna, ko neprestano pritiskajo nate obširnejši jeziki? Kako vzgajati otroke v primeru, da mož ali žena ni Slovenec ali Slovenka.

Glede na mojo osebno izkušnjo se mi zdi, da je ohranjati slovenstvo v tujini precej naporno; zahteva veliko potrpljenja in poslušanja, a daje velika zadoščenja. Nosim s sabo identiteto majhnega naroda in močne pripadnosti, ki mi je bila priučena od rane mladosti.

Slovenci smo ponosni na svojo domovino. Je pa tudi res, da smo se iz različnih razlogov odločili, da se izselimo. Mogoče nismo dobili tistih priložnosti, ki smo jih iskali in pričakovali. Ali pa nam je usoda namenila življenje v tujini. Koliko je Slovencev, ki so med študijem ali takoj po njem, prišli v Bruselj le za stažiranje na Evropskih Institucijah in nato ostali, se tukaj poročili in si ustvarili družino.

Stik z domovino pa ostaja močan in večkrat komaj čakamo, da pride poletje, dopust, počitnice in lahko gremo na obisk v Slovenijo k sorodnikom.

Rada bi poudarila, da v tej situaciji nismo sami in da je mnogo slovenskih društev in skupin, ki nas povezujejo. V Bruslju bi se prav rada zahvalila Slovenskemu Pastoralnemu Centru, gospodu župniku Gregorju Šemrlu in njegovemu predhodniku Zvonetu Štrublju, ki sta ustvarila vključujoče okolje in se zavzemala za versko oskrbo, in obhajanje državnih praznikov.

Zakaj smo se v Svetovnem Slovenskem Kongresu hoteli udeležiti tega romanja za binkošti?

Svetovni Slovenski Kongres je nastal leta 1991 prav na dan osamosvojitve Slovenije in ima svoje konference po vseh celinah. Napočil je čas za ustanovitev tudi v Belgiji.

Zelo si želimo sodelovanja z vašo skupnostjo tukaj pri vas. Povabili bi vas radi in veselili se bomo vašega sodelovanja pri dogodkih, ki jih želimo organizirati v Bruslju.

Ta povezuje Slovence iz domovine in sveta v duhu narodne zavesti, znanosti, gospodarstva in kulture, med drugimi, z naslednjimi aktivnostmi:

- Strokovne konferenec: srečanja so priložnosti za izmenjavo stikov, izkušenj in za strokovno sodelovanje na raznih področjih, kot so zdravniki, znanstveniki in gospodarstveniki, mladi raziskovalci, novinarji, pravniki in glasbeniki.
- Predavanja, predstavitve in kulturni večeri na katerih predstavljamo uspešne rojake iz zamejstva in tujine, vračanje Slovencev iz diaspore, spremljamo knjižne izdaje na tujem ter domača znanstvena in literarna dela o izseljevanju.
- Otroski tabori, namenjeni otrokom med 10. in 15. letom starosti, ki živijo izven meja Slovenije in imajo slovenske starše ali stare starše. Osrednji namen je krepitev slovenščine, zanimanja in ljubezni do Slovenije, njene kulture in naravne dediščine.

Za zaključek, bi se vam rada zahvalila, da ste tukaj in da ste v mnogih letih in generacijah obstali v vseh življenjskih preizkušnjah, in da smo se lahko tukaj srečali!

Lepo popoldne in večer še naprej!

Nežka Figelj